

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6 | 15. MARTS 1933 | 82. AARGANG

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING
1842 — 17. MARTS — 1933.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS HOVEDBESTYRELSE FOR DEN EUROPÆISKE MISSION

HILSENER
fra Hovedbestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening i den Europæiske Mission.

—

Den 17. Marts 1933 er det 91 Aar siden den Kvindelige Hjælpeforening i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, en af de første Kvindeorganisationer i den nyere Tid, blev organiseret. Paa denne Dag sender den Kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse for den Europæiske Mission Hilsener til alle Funktionærer og Medlemmer i den Kvindelige Hjælpeforening. Vi er taknemmelige for den Inspiration, som ledede Joseph Smith til at tilskynde denne Organisation med alle dens inspirerende Anledninger til Fremgang for Kirkens Kvindestand. Vi er taknemmelige til de Ledere af den Kvindelige Hjælpeforening, som siden dens Organisation har ført Værket videre og udviklet det, indtil det i Dag er blevet en af de største og mest omfattende Organisationer »af Kvinder, ved Kvinder og for Kvinder« i Verden. 18 Kvinder begyndte Arbejdet for 91 Aar siden; i Dag er Medlemsantallet over 65 Tusind modne Kvinder af mange forskellige Nationaliteter.

I de europæiske Missioner er der omtrent fem Tusinde Medlemmer, og til hver en af eder gaar i Dag vore specielle Hilsener og Lykønskninger. Vi er taknemmelige for eders Flid og Loyalitet, for eders Mod til at prøve at overvinde alle Vanskeligheder for at I kan tilhøre den Kvindelige Hjælpeforening og deltage i de forskellige Virksomheder, der kommer ind under denne Forenings forskelligartede Program. Vi lykønsker eder med, at I er i Stand til at studere de herlige Sandheder, som læres i vore interessante og opbyggende Lektier. Vi forstaar, at ved at gøre dette, bliver vi alle opbyggede og bliver nyttige og lykkelige under Udførelsen af vore daglige Gerninger og mere i Stand til at leve et værdifuldt Liv.

Til Funktionærer i alle Organisationer, indbefattede de nyligt organiserede Hovedbestyrelser, vilde vi gerne sige: Vær bedende og ydmyge i eders Hjerter, thi I er kaldede til ledende Stillinger, og maa derfor erindre, at eders Villighed til at elske og tjene andre maa være større end nogensinde før. Den som elsker mest, og glemmer sin egen Interesse for at tjene andre, er den største Leder. De er ikke blevet kaldet til Deres nuværende Stilling paa Grund af at De har været længere Tid i Kirken end andre, og heller ikke som en speciel Belønning for tidligere Tjeneste; men fordi Deres Ledere ved Inspiration er blevne vejledede

til at se, at Deres Evner vil sætte Dem i Stand til at udfylde Deres nuværende Stilling. Bevidstheden om den Tillid, der er blevet vist Dem, skulde aldrig faa Dem til at føle Dem stolt, eller tro, at De er bedre og dygtigere end andre i den Gruppe De tilhører, men den skulde hjælpe Dem til at føle, at De maa være mere villig end nogensinde til at udvise de største Anstrengelser for at fremhjælpe den Sag De repræsenterer. Dersom De i Deres Handlinger, vil lade Dem lede af denne Tanke, vil De have virkelig Fremgang, og vil være i Stand til at vinde og bevare Kærlighed og Respekt hos alle, som De omgaas med. Under alle Deres Anstrengelser erindre: »Dette er Herrens Værk: og mine uegennyttige Bidrag vil hjælpe det til at virke saaledes som han bestemte, at det skulde virke, til Opbyggelse af alle hans Børn.« Hvis De altid vil gøre dette, vil Deres Kræfter forøges, den Kvindelige Hjælpeforenings Arbejde vil gaa fremad og vokse i Deres Mission, og ingen Magt kan standse dens Fremgang. Thi saaledes som De er som Leder, saaledes vil Medlemmerne blive — og dette passer med Hensyn til alle Funktionærer, fra den laveste til den højeste.

Vær ikke bekymret fordi du fik en Stilling, som kan synes lav for dig, naar du, i hvert Fald i dine egne Tanker, er i Stand til at indtage en højere Stilling. Giv Deres aller bedste til det Arbejde, som De er blevet bedt om at gøre. Gør store Anstrengelser for udføre det paa den bedste Maade, hvor ringe end det maatte være. Dit Arbejde vil tale for sig selv, og dine Evner vil tilsidst blive benyttet paa den Plads, hvor de kan gøre mest godt. Kunde De ønske mere? Det er ikke den Stilling vi indtager, som spiller nogen Rolle, men det er den Følelse af Tilfredshed, som vi faar i vore Hjerter, fordi vi véd, at vi paa en uegennyttig Maade har ydet vort bedste. Den som paa en ærgerrig Maade stræber efter Stillinger, for blive beundret af Mængden, er altid en mindre tiltalende Skikkelse. Men aldrig virker en saadan Person mere usympatisk, end naar han befinder sig i Mesterens Tjeneste, i hans Kirke paa Jorden. Saa naar som helst De bliver kaldet til at arbejde, gør Deres bedste, arbejd med Lyst og Kraft, og med Tiden, eftersom Deres Evner forøges, vil de blive mere fuldkomment udnyttede under Opbyggelsen af Guds retfærdige Sag her paa Jorden.

Husk ogsaa, at Deres Stilling ikke er en Stilling for Livet. De er blevet kaldet til at virke for en Periode. Den kan være et eller fem Aar. Dersom Deres Ledere gennem den Inspiration, som de er berettigede til, tror, at det er gavnligt, kan De blive flyttet allerede efter nogle faa Maa-

neders Virketid. Men naar som helst Deres Afløsning kommer, modtag den med et Smil, og vær taknemmelig for, at De har været værdig til at tjene i hvilken som helst Egenskab. Indtag saa Deres Plads i Rækkerne igen, og gør ligesaa meget for de nye Funktionærer, som er blevet valgt til at indtage Deres Plads, som De ønskede at andre skulde gøre for Dem, medens De indtog denne Stilling. I Kristi Kirke har alle Medlemmer de samme Anledninger. Der er ingen specielt favoriseret herskende Klasse. Dette gælder særligt i alle Hjælpeorganisationer. Derfor maa der skiftes med de forskellige Funktionærer.

Til alle vore kære Søstre bringer vi Budskabet om at at støtte eders Ledere, enhver i sin Stilling, ikke blot med eders opløftede Haand, naar de bliver valgt ind i deres Stillinger, men i eders Hjerter og særlig med eders Tale og Handlinger. Deres Arbejde er ofte meget anstrengende. Ofte bliver de bedt om at gøre meget mere end I maa gøre, og de behøver eders Forbønner og Hjælp. I kan maaske selv en Gang blive bedt om at indtage en ledende Stilling indenfor Kirken, og dersom I ikke fuldt og helt støtter eders nuværende Ledere og Funktionærer, hvorledes kan I da forvente, at andre vil gøre det, naar eders Tur kommer? Den første vigtigste Egenskab hos en god »Leder«, er at han har været en god »Efterfølger«, at han har lært at give fuld Støtte til de Ledere, som er indsat.

Denne store Forenings Fremgang afhænger af eder. Den blev, ved Guds Inspiration, oprettet til Fordel for eder, forat I kan blive en bedre Inspiration, oprettet til Fordel for eders Brødre og Søstre, mere skikket til at have en retfærdig Indflydelse over eders Brødre og Søstre og Venner. Husk dette, kære Søstre: Verden er ikke bedre end dens Kvinder er. Thi i Kvindens Haand ligger Magten og Evnen til at danne Liv og Karakter hos de smaa Børn, som vil blive Morgendagens Borgere. En hvilken som helst Magt, der kan forbedre Kvindens Tilstand som et Hele, er en Magt for Verdens Forbedring. Det er lige en saadan Magt eders egen Kvindelige Hjælpeforening er. Og eders Verden vil have Fremgang eller Tilbagegang i Forhold til den Maade hvorpaa I benytter denne Magt.

Den Kvindelige Hjælpeforenings Studiekursus er planlagt saaledes, at det vil hjælpe eder til, med større Styrke, at anvende eders Indflydelse for det gode. Gør eder Nytte af det. Studér lidt hver Dag, thi kun paa den Maade kan vi gøre virkelig Fremgang. Vær aktiv i alt Arbejde, som udføres i Foreningen, og I vil vokse i Forhold til den Anstrengelse I gør eder.

Saaledes tænker og beder vi for eder paa denne Mindedag. Herren har Behag i eders Arbejde. Han véd, at i disse haarde Tider har I tunge Byrder og mange Prøvelser. Det har altid været Kvindens Opgave at være Hjemmets Inspiration og opretholde Modet hos de andre i Hjemmet. Hjælp til denne vigtige Opgave kan kun kom fra een Kilde. Naar vi tjener Mesteren, er vi berettigede til hans Velsignelser. Skal vi ikke alle se ind i vore Hjerter, og paany indvie os til dette Arbejde? Det er givet os til Forbedring af os selv og andre.

At vi alle maa blive mere aktive i Arbejdet for Retfærdighedens Udbredelse, og modtage en daglig Glæde under Udførelsen af den Kvindelige Hjælpeforenings Arbejde, beder

Eders Søstre og Medarbejdere,

Leah D. Widtsoe, Præsident
Elizabeth T. Wallis, Første Raadgiver
Nettie L. Woodbury, Anden Raadgiver
Ileen Ann Waspe, Sekretær.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS ORGANISATION

Af *Louise Y. Robison*, Præsident for den Kvindelige Hjælpeforenings Hovedbestyrelse.

I en aandelig Genopbyggelsestid i det nittende Aarhundrede gav Mathew Arnold denne forunderlige, men betydningsfulde Erklæring: »Dersom den Tid nogensinde kommer, at Kvinder bliver organiserede ene og alene i den Hensigt at opbygge Menneskeheden, saa vil det blive en saadan Magt i det godes Tjeneste, at Verden aldrig nogensinde har kendt noget lignende.« Ved den Tid da denne Udtalelse blev givet, havde Kvinder ingen som helst politiske Rettigheder, ikke en Gang i Amerika, som den Gang var Frihedens Land for hele Verden. Kvinden havde meget faa Anledninger til at faa Uddannelse. Intet Universitet var aabent for hende. Dette havde antagelig sine Aarsager i menneskelige Fordomme.

Vi læser om en Tid, da Himmelens Gud talte til Kvinden, og betroede hende et umaadeligt betydningsfuldt Budskab — at hun skulde blive Moder for Verdens Frelser. Efter Korsfæstelsen nød Kvinden atter en stor Ære, idet den

opstandne Forløser viste sig for hende, og gav hende et Budskab af den mest gennemgribende Betydning, idet han nemlig gav hende det Opdrag at fortælle hans Disciple om hans Opstandelse,

VIRKSOMHED BEGRÆNSET

Der var næppe henrunden ti Aar efter Frelserens Død, før der begyndte at komme Tilbagegang i Kirkens Virksomhed, og der blev forbudt Kvinden at tale i Kirkerne, ja, endog at vise sig med ubedækket Hoved. Senere blev der endog forbudt hende at deltage i Nadveren. Og i alle de følgende Aarhundreder var Kvinden berøvet sine politiske Rettigheder, samt sine Rettigheder til Ejendom, Uddannelse og til kirkelig Virksomhed.

Saadan var Situationen da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret i 1830. Inden der var gaaet tre Maaneder efter Kirkens Organisation, blev der givet en Aabenbaring gennem Profeten Joseph Smith, angaaende Kvindernes Stilling i Kirken. Denne findes i Pagtens Bog, det 25. Kapitel, idet der siges: »Jeg taler til dig, Emma Smith, min Datter; thi sandelig siger jeg dig, alle de der annamme mit Evangelium, ere Sønner og Døtre i mit Rige. — Og du skal ordineres under hans Haand til at forklare Skriften og formane Menigheden, eftersom det skal gives dig ved min Aand.« Denne Aabenbaring slutter saaledes: »Dette er min Røst til alle.«

FLYTTET TIL ILLINOIS

Kirken flyttede vestover, og slog sig ned i Illinois, ved Mississippi-Flodens Bredder, hvor Byen Nauvoo blev grundlagt. Hertil kom der Hundreder af Kirkens Medlemmer. Det var umuligt at skaffe godt Husly til Folket, Klimaet blev beskrevet som »yderst usundt«, og Vintrene var bitterlig kolde. Disse Tilstande gjorde, at der opstod megen Sygdom, efterfulgt som det altid er Tilfældet, af Nød og Savn. Gode Venner hjalp dem, som boede nærmest til dem, men det var umuligt under de Forhold at kende alle de nyankomne, og alt for ofte var der hele Distrikter, der blev ramt. Behovet for organiseret Hjælp var indlysende, men de havde ikke Kendskab til at nogen saadan Organisation tidligere havde været oprettet.

Den 17. Marts 1842 mødtes Profeten Joseph Smith sammen med 18 repræsentative Kvinder fra Nauvoo, og paa den Dag blev den Kvindelige Hjælpeforening organiseret. Det er bemærkelsesværdig, at den Grundvold, som blev lagt, var saa nær det ideelle, at den, efter 90 Aars Forløb, er i Harmoni med moderne Velgørenhedsarbejde, og den

omfatter alle dens Afdelinger. Endog de Raad, som ved denne Anledning blev givet, er fremdeles uadskilligt forbundet med alt organiseret Arbejde, som skal blive vellykket. Det var de Raad, som sagde, at man ikke skal skade nogens Karakter, at man skal være barmhjertig mod hinanden og bære over med hinandens Svagheder, og ikke klandre eller kritisere Folk for deres Skrøbeligheder.

FORMAAL GIVET

De Formaal, som blev sat for Foreningen, var at udvise Velgorenhed, uden Hensyn til Samfund eller Nationalitet, at sørge for de fattige, syge og ulykkelige, at være behjælpelig med at forbedre Moralen og styrke Dyden i Samfundslivet, at hæve det menneskelige Liv til dets størst mulige Højde, at højne og forøge Kvindens Anledninger til Virksomhed og forbedre hendes Forhold, at opvække Kærlighed til Religion, Uddannelse, Kultur og alt hvad der var godt og ædelt. Det er interessant at sammenligne de Instruktioner, som bliver givet til den Kvindelige Hjæpeforening, og de Principper, som i 1842 blev vedtaget og anerkendt, som nylig blev udgivet af Hr. Elwood Street, i hans Bog »Social Work Administration«. Hr. Street, der er en anerkendt Autoritet paa Velgorenhedsomraadet, siger: Organisation er et af de grundlæggende Karaktertræk i moderne Civilisation. Individet er ude af Stand til at kende sine Medborgeres Behov, eller til at bede om Samfundets Hjælp til at afhjælpe disse Fornødenheder. Velgørenhedsorganisationen kan udvikle Fordelene ved at tænke og handle i en samlet Gruppe. Den kan tilvejebringe offentlig Støtte og Midler, som er uopnaaelige for Individet, og kan bevare dem i Aarrækker.«

TJENESTE TIL DE FATTIGE

Kort Tid efter at Foreningen var organiseret, blev der sammenkaldt et Møde, hvor der var et betydeligt større Antal til Stede. Disse sympatiske Kvinder brændte af Iver efter at hjælpe dem, som var i Nød, og foruden Penge, var der mange af dem, der lagde deres Smykker paa Bordet, for at de kunde blive solgt for at afhjælpe Nød. Men hvem vidste, hvor alle de syge var, saaledes at ikke een Person vilde blive forsømt? Dette Sporgsmaal blev ordnet paa den Maade, at der blev beskikket en Komité, bestaaende af 16 Kvinder, der skulde søge efter de fattige og lidende, henvende sig til de velstaaende for at faa Hjælp, og derefter, saavidt som muligt, lindre alles Nød. Den blev kaldt »Nødvendighedskomitéen«, og var Forløberen for en Gruppe paa 23 tusinde Kvinder, som i Dag kaldes den

Kvindelige Hjælpeforenings Kredslærerinder. Den Aand, der leder Arbejdet, er den samme i alle Wards og Grene, nemlig Ønsket om at tjene og hjælpe i Kærlighed. Det er et demokratisk System. Hver Maaned bliver alle Kirkens Medlemmer besøgte, baade rige og fattige.

I Tillæg til disse regelmæssige Besøg blev der et Aar aflagt 204.000 ekstra Besøg til Syge og saadanne, som ikke kunde forlade deres Hjem, hvor der blev medbragt Blomster eller en eller anden Gave, eller ydet en eller anden Tjeneste. 44 Tusinde, 5 hundrede Dage og Nætter blev anvendt til at pleje de syge. I vore mindre Samfund, hvor der ingen Begravelsesbureauer findes, tager den Kvindelige Hjælpeforening Vare paa de døde, idet de ofte udstyrer de enkle Trækister med bløde Betræk, laver Klæder for den afdøde, samtidig som de hjælper den sørgende Familie.

OVERSIGT OVER VÆKST

Medlemstallet, som til at begynde med var 18, forøgedes i Løbet af et Aar til 1180. Medlemstallet er i Dag 66.884 med 1585 Wards og Grene. Organisationen har Stavs- eller Distriktsafdelinger for Ledelse og Opsyn, og har lokale Grupper indenfor Wards og Grene, hvor Arbejdet udføres. Det lokale Arbejde bestaar af ugentlige Møder for Medlemmerne, hvor et Uddannelsesprogram bliver fulgt; desuden af Arbejdsmøder, hvor Tøj bliver syet og omsyet, og Administrationen af udendørs Arbejde for de trængende. Denne samme systematiske Organisation virker i 46 Stater i Amerika, Kanada, Meksiko, Europa, Syd-Afrika, Australien, Hawaii, New Zealand, Samoa, Tahiti og Tonga. I de fleste af Organisationerne bliver det samme Studiearbejde benyttet, men i dem alle hersker Kærlighedens og Tjenestens Aand, thi Aanden er, naar alt kommer til alt, Hovedsagen. Tjeneste, der ydes uden direkte Haab om Belønning, er fra Gud selv.

Vort Formaal er at hæve det menneskelige Liv til dets allerstørste Højder. — Vort Valgsprog er: »Velgørenhed undlader aldrig at gøre sin Virkning.«

(Radio-Tale givet Søndag
den 16. Oktober, 1932.)

Der, hvor Gud regerer, er der fuldkommen Orden, Harmoni, Skønhed, Storhed og Herlighed. Der, hvor Mennesket regerer, er der Forvirring, Uorden, manglende Varighed, Elendighed, Disharmoni og Død. Det første Sted stadfæstes den højeste Visdom og Kraft. Det andet Sted Uvidenhed, Uoplysthed og Svaghed. *John Taylor.*

HVAD KRISTNE FORÆLDRE KAN LÆRE DERES BØRN

Af *Newell W. Edson.*

Dersom man studerer Kirkens Historie fra dens tidligste Tid, bliver man overbevist om den Kendsgerning, at Kirken altid har interesseret sig for Familien. Enhver, som studerer Kirkens Historie igennem Middelalderen, vil blive klar over, at Kirken var Hjemmets Befæstning gennem disse vanskelige og tunge Tider.

Kirken interesserer sig særlig for Familien i vor Tid. Det synes meget passende for mig, at jeg, i denne Morgen, har valgt dette Emne, hvad vi som kristne Forældre kan lære vore Børn angaaende Familielivet.

Det er forbavsende, at vi saa sent har begyndt at fatte Betydningen af Familielivet. Vi har først nu begyndt at forstaa, hvorledes Barnet i dets tidlige Aar uvilkaarligt anerkender de samme Ting, som Familien anerkender. Det moderne Studium angaaende Barnets Liv viser, at Barnet gennemgaar en lang og vanskelig Proces, som Familien selv er ansvarlig for. Skolen har for nogen Tid indrømmet dette, men har ikke gjort synderlige Anstrengelser i den Anledning, og jeg tror, at det er den moderne Forældre-Opdragelse, som maa faa os til at forstaa, netop hvad det er, Familien gør mod det lille Barn ved at sætte sit Præg paa Barnet. En ung Fader kom til mig og sagde: »Hr. Edson, jeg forstod ikke, hvad det virkelig betød at have et Barn i mit Hjem, før dette lille Barn, to eller tre Aar gammelt, kom til mig og satte sig op paa mit Knæ, og jeg begyndte at fatte, at dette Barn talte og handlede og, jeg tror, tænkte paa den samme Maade, som jeg taler, handler og tænker.«

Naar vi begynder at fatte den Følelse af Uforberedthed hos Forældrene, saa begynder vi ogsaa at forstaa Nødvendigheden af denne nye Bevægelse, som har Forældrenes Opdragelse til Hensigt. Naar vi forstaar, hvad Skilsmisse og hvad umoralske Hjem gør mod Børnene, hvorledes de fylder Børnenes Liv med Skuffelser og Usikkerhed og i mange Tilfælde giver Børnene den samme Ligegyldighed overfor Moral, saa begynder vi at fatte, hvad Hjemmet virkelig betyder for Barnet.

Jg tror, at dersom vi vil være helt ud ærlige mod os selv og forstaa, hvad Hjemmet betyder for Barnet, saa vil vi begynde at forstaa, at de fleste af os er umaadeligt uskikkede til at være Forældre. I Barnets første Aar bedømmes Familiens Medlemmer meget i Forhold til den Hjælp, de for-

skellige Medlemmer yder Barnet. Moderen staar som Regel aller først, og jeg antager, at Moderens Indflydelse og Moderens Idealer er de første Ting, der kommer til Barnet, og tillige med Moderens Indflydelse og Omsorg kommer Hengivenhed og Kærlighed som et naturligt Instinkt. Dette medfører, at Barnet fra de aller første Dage faar en Smag, ja endog en Hunger for Ømhed og Kærlighed. Vi finder mange af vore Drenge og Piger i Dag, som tilstaar, at de har en Trang til at udvise Ømhed lige overfor hinanden og til at kærtegne hinanden. Det er en Følelse, som ligger slumrende fra deres første Aar, fra deres intime Forhold til deres Mødre og dem, som er dem i Moders Sted. Og dog ser vi, hvorledes de giver Udtryk for denne Følelse lige overfor Personer, som de ikke kan være intime overfor, en Dreng, som de ikke kender, eller en Pige, som er en fremmed for dem.

Foruden disse Erfaringer, som Barnet faar i Hjemmet, faar det talrige andre Erfaringer, som efterhaanden helt ubevist finder Anklang hos det lille Barn, og som bliver den virkelige Grundvold for dets Familieliv senere hen i Livet.

Barnet har saa mange underlige Spørgsmaal, som enten bliver besvarede eller tilbageviste. Et af disse underlige Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Livets Oprindelse. Min lille Dreng, fire Aar gammel, havde en fuldstændig Mani for at spørge om, hvorfra Tingene kom. Han ønskede at vide, hvor Jern, Kobber, smaa Børn (alle disse Ting syntes at være det samme for ham) kom fra. Jeg havde en Erfaring med Kobber. Jeg begyndte at fortælle ham saa enkelt som muligt, men ogsaa nøjagtigt, hvorledes Kobberet fremkom helt fra Begyndelsen. Jeg var ikke kommen halvvejs, før hans Sind var helt optaget med noget andet. En Moder fortalte mig (og hun var en temmelig oplyst Moder), at hun længe havde overvejet, hvorledes hun bedst skulde fortælle sit Barn om Livets Oprindelse. Hun tænkte, at det var af den aller største Vigtighed, at Barnet fik en rigtig Begyndelse, og derfor, da Barnet var omtrent 2 Aar gammel, begyndte hun at studere Naturhistorie, og hun havde sandsynligvis gjort et godt Arbejde, thi da Barnet var fire og et halvt Aar gammel og spurgte, hvor de smaa Børn kom fra, begyndte hun en længere Udredning og fortalte om den lille Kim og dens Udvikling hos Planter, Dyr og Mennesker. Det varede en og en halv Time, og da det hele var gjort, lignede Barnet et stort Spørgsmaalstegn, men sagde intet, og der blev ikke sagt mere om den Sag, før Pigen var syv Aar gammel. Da sagde hun en Dag til sin Moder: »Havde jeg Fjer paa, da jeg blev født?«

Er det ikke interessant at bemærke, hvorledes vi plejer at skjule vore Følelses- og Stemningsreaktioner, og hvilke Mid-

ler vi benytter for at skjule disse Følelser? Hvis vi er ærlige mod os selv og kender noget som helst til Børn, saa vil vi vide, at de ikke har nogen som helst Følelsesreaktion i Forbindelse med, hvor Børn kommer fra, eller Forholdet mellem Fader og Moder, eller med Hensyn til Forholdet mellem Kønnene indenfor eller udenfor Hjemmet, med mindre vi som voksne vækker disse Følelser i dem. Dersom vi er skamfulde eller bange eller nærer lignende Følelser, saa vil vore Børn faa de samme Følelser. Det vil altsaa sige, at samtidig som vi lærer dem at tale, lærer vi dem de forskellige Følelser og Stemninger, og at vor Opførsel vil præge vore Børn fra deres aller første Aar. Barnet lærer i Hjemmet, at Kønnet er en Faktor, en helt normal Del af Familielivet, et Baand, som holder Ægtefællerne sammen, en Del af Familiens Virksomhed. Det ser det ædle ved Forholdet mellem Fader og Moder og lærer, hvad Barnet betyder for Familien. Disse Ting synker langsomt ned i Barnets Sind og danner Baggrunden for dets Forstaaelse af Forholdet mellem Kønnene. Saa kommer Barnet ud i Baggaarden og paa Gaden, og der møder det Spørgsmaalet fra en vulgær og lav Side, og Barnet faar det helt modsatte Indtryk af det, det faar hjemme. Hvis det er et normalt Barn, saa vil det komme hjem og spørge: »Hvad er dette for noget?« Nu kommer den første Prøve for Familien. Vi Mænd, som har haft Gadens Traditioner eller Gadens Virkninger af den kønslige Opdragelse, ønsker den ikke. Ikke een af os gik ud for at søge det vulgære og det simple, ikke een af os ønskede noget andet end de aller fineste Fortolkninger, men fordi det i saa lang Tid har været Traditionen at tillade dette at leve videre, saa har vi Mænd været Ofre for denne Slags Opdragelse. Paa Mændenes Vegne protesterer jeg. Jeg ser ingen Grund til, at Mændene skulde tillades at faa denne Slags Oplærelse med Hensyn til Forhold, som betyder langt mere for Opbygningen af vor Karakter end noget andet Forhold. Og det tragiske er, at disse samme Mænd, som har haft denne Slags Oplærelse, blot fordi De og jeg manglede Mod til at møde Situationen, som vi skulde, er de samme Mænd, der gifter sig med eders Døtre, Døtre, der maaske har de aller fineste Idealer med Hensyn til Familielivet, og Ulykke vil blive vore Sønners og Døtres Lod, naar de en Gang prøver at opbygge et mere vellykket Hjem, end De og jeg har gjort. Jeg er ikke forbavset over, at vore Drenge og Piger rejser sig til Oprør. De er vokset fra deres Barndoms Hjem, og det er absolut nødvendigt, at de gør det. De maa faa Lov til at vokse op. De maa faa Lov til at anvende deres Uafhængighed, endog med Hensyn til Forholdet mellem Kønnene, fordi vi har ikke helt bestemt givet dem Hjemmets og Familiens

(Fortsættes paa Side 13

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

TAKKNEMLIGHET

Vi nærmer oss 91 års dagen for den Kvinnelige Hjelpeforenings stiftelse. På denne dag skulde våre hjerter flyte over av takknemlighet til vår Himmelske Far, for de mange velsignelser, som er kommet oss tilgode i den forløpne tid og fremdeles, ved at vi er blitt medlemmer av denne organisasjon. Vi skulde også takke ham for vårt samkvem med kvinner, hvis liv er preget av Kristi ånd, og som har vist sin kjærlighet til ham gjennem sine utrettelige bestrebelser for å hjelpe sine medmennesker, og med glede har gitt av sin tid og sine midler til dem som var dårligere stillet enn dem selv. De har hjulpet dem som var i behov for deres hjelp og gått i den store Mesters fotspor, hans som sa »Jeg er ikke kommet for å tjenes, men for selv å tjene.»

Våre plikter i grenen er de samme som en mors plikter i hjemmet. Den Kvinnelige Hjelpeforening er moderorganisasjonen, og skulde som sådan ta sin plass i familien. Det Aronske prestedømmes kvorum, ungdomsforeningens juniorklasser og vår primaryorganisasjon består for en del av våre barn, og skulde gis vår hjerteligste støtte i alt de foretar sig, som er i overensstemmelse med de instruksjoner de får fra kirken med hensyn til fremgang og utvikling.

Det er også vår plikt å hjelpe grenen med å ta vare på de syke og trengende. I mine to års erfaring i de forskellige stillinger innen denne forening, har jeg fundet størst

glede i å besøke søstrene, og i å forsøke å hjelpe dem som trængte hjelp, de som var sorgfulle og mismodige. De har alle sine sorger og vanskeligheter, men hvis vi går ut med en bønn i vårt hjerte og et ønske om å gjøre godt, vil vi ha forståelsens ånd og vil være istand til å skjønne hvad de mangler. Herren vil da velsigne vårt arbeide til deres gode som vi besøker.

Måtte vi vokse i kunnskab og forståelse om våre plikter som arbeidere i den Kvinnelige Hjelpeforening eftersom årene går, er min opriktige bønn.

Margaret A. Jensen.
Den Norske Misjon.

VORT 91 AARS JUBILÆUM.

For 91 Aar siden, den 17. Marts, blev Mormonkirkens Kvinder organiseret. Antallet af Medlemmer var meget lille, men Hensigten var meget ophøjet, idet den var at tjene vore Medmennesker. Frelserens Ord: »Elsk din Næste som dig selv«, blev hele Tiden holdt for Øje.

Da Foreningen blev organiseret, erklærede Profeten Joseph Smith: »Det Velgørenhedsarbejde jeg herefter vil gøre, vil jeg altid gøre gennem den Kvindelige Hjælpeforening«. Denne Erklæring blev gjort af Mormonkirkens første Præsident, paa en Tid, da de Sidste Dages Hellige var et meget ringe og foragtet Folk.

Men denne lille Gruppe bad om Vejledning, og har altid søgt at tjene i Ydmyghed og under Bøn. Og denne Forening har aldrig ophørt med at søge efter Kundskab. Disse to store Hovedformaal har frembragt Mødre, der tænker, og Børn, som anser det for et Privilegium at være i Mesterens Tjeneste. Der var kun 18 Medlemmer i Foreningen. Paa dens 90ende Fødselsdag var dens Medlemsantal 764,225. Atten Mennesker kunde ikke gøre meget, men de kunde være skinnende Lys for dem, som fulgte. Næstekærlighedens Aand er vokset, og er blevet ledet ved deres ædle Eksempel. In-

gen anden Organisation for Kvinder er blevet organiseret af en Profet og med Myndighed fra Gud.

I Dag diskuterer alle Velgørenhedsinstitutioner Maal og Midler hvorved de kan yde Hjælp paa andre Maader end blot midlertidigt. Atter gaar vi som Sidste Dages Hellige i Spidsen. Vore Kvinder studerer Aarsag og Virkning, og prøver at hjælpe til at fjærne Aarsagen til Fattigdommen. Det er ofte at Folk kan opnaa bedre financielle Forhold, naar de bliver aandelig opbyggede. Kvinder har stor Magt i deres Haand. Ingen Mand kan se Hjemmet helt under den samme Synsvinkel som Kvinden kan. Ingen Kvinde kan have Fremgang i Uvidenhed. Kvinderne maa naa et højere Plan, dersom vi som en Race skal gaa fremad. Mødre, det er eders Ansvar og Opgave at samle Kundskab og drage Fordel af Fortiden. Vær ikke tilfreds med kun at eksistere, men gør alt for at faa det bedste ud af Livet. Du skylder det til Gud og Mennesker.

Dersom vi har den fornødne Kundskab, kan vi baade timelig og aandelig bringe bedre Hjælp til dem, som er i Nød. Særlig er dette Tilfældet, dersom vi handler med et bedende Sind, thi den bedste Kilde vi kan henvende os til, er Gud.

Det er min oprigtige Bøn, at alle Søstre vil søge efter Kundskab, leve for Sandhed og have et bedende Sind.

Rachel S. Larsen
Den Danske Mission.

(Fortsat fra Side 131.)

Idealer, og hvad de betyder for Individet og for Barnet, og dog er disse Drenge og Piger, som er forstandige og maaske videnskabeligt indstillede, uhyre bange for alt, som har med Konnene at bestille, fordi det er en Del af deres Opdragelse. De faar deres Fortolkning angaaende Konnene fra Biograferne, fra Magasiner, fra Avisernes Forsider og fra de unaturlige og uheldige Ting, som sker i Samfundet. De onsker bedre Hjem, end vi har. De kommer ofte til mig og siger: »Hr. Edson, hvis Ægteskabet skal behove at være noget saa mislykket som det, mine Forældre og Naboer har, saa onsker jeg ikke have noget med det at gore.« Nogle af vore Piger overvejer, hvorvidt de bor gifte sig eller ikke. Den gamle Opfattelse, at den eneste Stilling, der stod aaben for en Pige, var Ægteskabet, er nu forsvundet, og med deres okonomiske Uafhængighed og deres Stræben efter Ligestillethed med Mændene staar de de nu overfor en helt anden Situation. Ægteskabet er ikke længere et Sporgsmaal om okonomisk

Støtte eller social Stilling. Ægteskabet bliver for den moderne Dreng eller Pige en Lejlighed til at give Udtryk for dem selv og det, som bor i dem. Disse unge Mennesker, som har faaet den aller bedste Uddannelse, vi kan give dem, ser fremad mod en finere og bedre Type af Samarbejde og Kammeratskab i Hjemmet, end De og jeg nogensinde har tænkt paa.

En Dreng sagde til mig: »Hvorfor i Alverden skal vi have alle disse forkerte Fortolkninger angaaende Konnene? Hvorfor kan de ikke give os noget ordentligt og rigtigt?« Jeg tror, han udtrykte, hvad der rører sig i mange af vore Drenge og Piger i Dag. De føler Ufuldkommenheden af vore nuværende Hjem og de nuværende seksuelle Systemer. Selvfølgelig maa vore seksuelle Systemer forandres sammen med vore øvrige Systemer, og fordi vi ikke hjælper dem til at danne sunde seksuelle Systemer, saa danner de deres egne. Forstaar De fuldt ud den Kendsgerning, at De og jeg er blevet opdraget i en Generation, da vi ikke kunde tale om Konnene? Det er ikke saa med vore Børn. De taler og tænker ligesaa aabent om Konnene som om noget som helst andet, og, saavidt jeg kan se, ligesaa sundt og rent. De ønsker et Familieliv, som er en meget mere virkelig Ting, end De og jeg nogensinde har været i Stand til at have, fordi vi ikke vidste, hvorledes vi skulde forbedre det.

Den Opfattelse og de Idealer, som de tilegner sig, er de Ting, som de vil føre med sig ind i deres Hjem. Vi føler, ligesom saa mange andre, at det er Kærlighed, som leder det hele, og fordi de ikke længere bygger paa Tanken om Familien som en økonomisk Støtte, ser de frem mod et Kammeratskab i Hjemmet, hvor Kærlighed, Frihed og Lykke er de mest betydningsfulde Faktorer, og de véd ikke, hvad Kærlighed, Frihed og Lykke er. Jeg tror ikke, at De og jeg som Forældre er begyndt at analysere disse Ting. Naar jeg taler til Grupper af Forældre om Kærlighed og de forskellige Kærlighedserfaringer, som Barnet gennemgaar, før det naar til det Stadium, da det »bliver forelsket«, saa er disse Forældre overmaade forbavsede, og dog, naar vi undersøger hvilket som helst Barns Historie, vil vi finde, at det har haft mange Slags Kærlighedserfaringer, som gradvis har bragt det til en Forstaaelse af Kærlighed og til en Hunger efter visse Slags Kærlighed. Er det da ikke indlysende, at intet, undtagen de bedste Erfaringer, intet, uden den fineste Fortolkning, vi kan give af Familien, vil tilfredsstille vore Drenge og Piger?

Hvad kan vi gøre for at hjælpe vore Drenge og Piger? Jeg tror, det er adskillige Ting, De og jeg som Forældre uden speciel Uddannelse, men med en fin, sympatisk Forstaaelse af, at vore Drenge og Piger behøver Hjælp, kan gøre.

1. Vi maa forklare og fortolke, hvad Familien er. Vi har altsor længe taget Familien som en Selvfolge og maaske haabet, at denne Dreng eller Pige vilde tilegne sig et eller andet Ideal angaaende Famlie og Ægteskab, at de paa en eller anden Maade vilde tilegne sig disse Ting og komme igennem det paa en god Maade. Vi tillader vore Drenge og Piger at gaa uvidende ind i det vanskeligste menneskelige Forhold (og det er Ægteskabet), et Samliv mellem to Mennesker, som kan være umaadelig forskellige paa mere end een Maade. Hvis de skal lære at forstaa det hele, synes det for mig, at de maa lære Hensigten med Familien, hvorledes den opstod, dens Betydning for Samfundet, hvad det betyder for Barnet at være i en Gruppe, hvor det altid bliver kritiseret, eller i en Gruppe, hvor det altid bliver forstaaet, og hvor det kan sige, hvad det vil og dog foler, at det bliver forstaaet. Jeg véd, at Barnet hungrer efter at faa denne Slags Fortolkning af, hvad Familien er. De kan faa denne meget tidligt, maaske fra de er 6, 7 eller 8 Aar, og De kan begynde at forklare Deres Born, hvad Faderskab eller Moderskab betyder, og de vil begynde at fatte Betydningen af den Kærlighed, som binder disse to Ægtefæller sammen. Ærlighed, Selvkontrol, Beundring, Trangen til at tjene er nogle af de Ting i Familieforholdet, som de behover at faa indarbejdet i deres Idealer og Vaner længe for den Tid kommer, at de selv bliver forelskede.

Jeg forstaar, at jeg med min Opforsel som et enkelt Individ er ansvarlig for det Indtryk, jeg gor paa andre Folk og særlig paa de Mennesker, som staar mig nær, og som elsker mig. Vi, som Forældre, maa med al den Visdom, vi har, prove at hjælpe vore Drenge og Piger i denne Retning.

De kan kalde det Kons-Opdragelse, De kan kalde det Opdragelse for Ægteskabet eller Forældreværdigheden, eller hvad De vil, men jeg foler, at det er den Ting, vore Piger og Drenge i Dag behover. De faar nok af den anden Slags Uddannelse. De faar mere end nok af de Ting, som forstyrrer og forvirrer dem. De behover den Hjælp, som vi kan give dem ved en kristen Fortolkning af, hvad Familien er, og hvad de kan være i Familien.

(Tale holdt ved den Kvindelige Hjælpeforenings Konference den 1. Oktober 1931.)

DEN KVINNELIGE HJELPEFORENING

17. mars 1842, altså for 91 år siden, blev den Kvinnelige Hjelpeforening stiftet av profeten Josef Smith i Nauvoo, Illinois, med et medlemstal av 18 kvinner. Fra denne lille begynnelse har foreningen stadig gått fremad, således at dens

DEN KVINNELIGE HJELPEFORENINGS HOVEDBESTYRELSE I NORGE
Stående (fra venstre): Gunhild Bruce (anden rådgiver), Liv Nøvik (sekretær).
Sittende (fra venstre): Mina Arveseth (første rådgiver), Margaret A. Jensen (president).

lærdomme og innflydelse har trængt sig igjennem til næsten ethvert civilisert land i verden.

Mange av våre fattige er fundet ut og hjulpet, ikke bare materielt, men med en sådan opmuntring og en oploftet ånd, der har gjort det mulig for dem å hjelpe sig selv til en høiere livs plan. Andre er blitt mere utviklet i deres sinn, mere kjærlige og mere sympatiske.

Foreningens formål blev tydelig fremsat av Josef Smith i det første møte i Nauvoo. Han fremsatte også senere mange verdifulde instruksjoner. Foreningens formål, sa han, var å opmuntre brødrene til gode gjerninger, besøke de syke og fattige og søke å fremme gavmildheten, hjelpe til å forbedre moralen og forsterke samfundsæren. Disse særskilte instruk-

sjoner har været trofast utovet av den Kvinnelige Hjelpeforening likeså vel som mange andre av samme betydning, der er gitt av de efterfolgende presidenter i kirken.

Enhver kvinne i Jesu Kristi Kirke burde være et medlem av denne forening, enten hun er ung eller gammel, og soke i alvor å berike sitt eget liv gjennem dens lærdommer og virksomhet, således at vi kan bli virkelige kvinner. Vi kan ikke få prestedommet beseglet på oss og bli ordinert til prester eller eldster, men vi kan utfore et stort og likeså viktig arbeide. Vi kan styrke og opmuntre våre ektefæller i deres hellige kald, opdrage de barn, Herren har gitt oss, til å vandre på den rette vei, lære dem Bibelens sannheter og kirkens lære.

Lad oss kvinner være nidkjære i utovelsen av den viktigste og skjonneste gjerning, som noget menneske nogen gang kan utfore, — å danne, opbygge og værne om et hjem. Det er den opgave, der ligger foran oss. Det er den store gave, vi kunde gi til den verden, hvori vi lever, og til den fremtid, hvortil vi nærmer os.

En forfatter sa engang: »Jeg går kun igjennem denne verden en gang. Dersom det derfor er nogen venlighet, jeg kan utvise, eller noget godt, jeg kan gjore, lad mig da gjore det nu. Lad mig ikke utsette det eller forsomme det, for jeg kommer ikke denne vei igjen.«

Margit Eriksen,
Oslo gren.

LYKØNSKNING

Den Kvinnelige Hjelpeforenings årsdag 17. marts er atter inne. Vi ihukommer dagen og tenker tilbake på den tid, den blev organisert av profeten Josef Smith med bare nogen få medlemmer.

Det er et storartet arbeide, som er utfort av kvinnene nedigjennem 91 år, og vil være indtil enighet i troen er opnået. Når vi ser, hvilke vanskelige forholde de arbeidet under den forste tid, de blev forfulgte på alle områder, fordi de hadde sannheten og forsokte å opfylle sine plikter. Enda ser vi, hvordan de arbeidet og gik fremover i lys og kunnskap, forsokte å hjelpe, troste og utove alt godt og edelt. Hvor takknemlige må vi ikke være, som lever under så gode forhold. Vi kan fritt dyrke vår tro uten storre forfolgelse. Vi har disse storartede lekser, som er utarbeidet ved inspirasjon, å studere, ved hvilke vi får lys og kunnskap om evangeliets vidunderlige storhet.

Jeg vil opmuntre alle søstrene, som ikke står i kvinneforeningen, til å komme og ta del. Alltid å være optat i evangeliets arbeide er veien til å holde sig fri fra verdens fristelser. Lad oss forsøke å være gode mot hverandre, derved blir vi gode selv. Så lad oss alle være med i den Kvinnelige Hjelpeforening og hjelpe og støtte våre ledere. Det blir til velsignelse og glede for oss alle.

Deres søster i pakten
Gunhild Bruce.
Oslo gren.

HVORFOR JEG ER ET MEDLEM AV DEN KVINNELIGE HJELPEFORENING.

Jesus sa i sin bjergprediken: »Salige er de barmhjertige, ti de skal finne barmhjertighet.« Dette er nok til at gjøre mig opmerksom på, at der er mennesker, som trenger min hjelp og medfølelse. Når der innen kirken finnes en organisasjon, som har til opgave å hjelpe syke og fattige, er min plass der, jeg har intet valg i så måte, for jeg venter å finne barmhjertighet også hos mine medmennesker.

»Salige er de, som hungrer og tørster efter rettferdighet, ti de skal mettes.« Det vilde være i høieste grad urettferdig av mig å lukke mine øine til for mine medmenneskers nød, det vilde vidne om, at jeg selv bare var en egenkjærlig egoist, som ingen rett hadde til å fordre rettferdighet av andre.

»Salige er de fredsommelige, ti de skal kalles Guds barn.« Alle, som ønsker å ha et fredfyldt og lykkeligt sinn, må stå klar til å ofre sig for andre. Den ånd, som følger arbeidet i den Kvinnelige Hjelpeforening, er uunnverlig for den, som ønsker å kalles Guds barn. Skal jeg bli til nogen velsignelse for andre, må jeg selv sørge for å være slik innstillet, at jeg er istand til å spre lykke og fred til mine omgivelser.

»Salige er de rene av hjertet, ti de skal se Gud.« Jeg skal være mine barns opdrager. Det er mitt høieste ønske, at de skal bli verdige til å se Gud. For at jeg skal kunne bli mine barns veileder, må jeg selv søke kunnskap om de veie, der fører frem. Skal jeg bli istand til med overbevisning å lære andre, må jeg selv lære. Derfor studerer jeg kvinneforeningens lekser med interesse og erobrer min personlige opfatning til gavn for andre og mig selv. Skal en Siste Dages Hellig kunne bære et ærlig vidnesbyrd, må han arbeide for å få det. Et slikt vidnesbyrd vil sette sit preg på vår handling,

omgangskrets og vore hjem. Derfor er jeg medlem av kvinneforeningen, og derfor bør alle kirkens kvinnelige medlemmer også være det.

St. Aagot Sætrum,
Bergens gren.

HILSEN FRA TRONDHEIMS GREN

Det er mange år siden, jeg første gang overvar et møte i den Kvinnelige Hjelpeforening.

Dette merkelige budskap om Kristi kirkes oprettelse på jord hadde gjort mig eftertenksom, og jeg grublet meget over forløsningens plan. Skjønt jeg ikke hadde tillid til de fantasifulle beretninger, som den gang var tallrike, interesserte det mig dog å bli bekjendt med kvinnens stilling innen dette samfund, og med takk mottok jeg innbydelsen til å besøke foreningens møter.

Det var et behagelig bekjentskap, jeg gjorde, og søstrenes gode vidnesbyrd efterlot et sterkt inntryk på mitt unge, følsomme sinn.

Nu har jeg i mange år selv været et ringe medlem av kirken og teller mine beste venner blandt dette folk, og jeg har møtt mange fromme kvinner innen dets midte.

Fra den Kvinnelige Hjelpeforenings begynnelse har det været dens edle opgave å hjelpe, og hvor denne opgave løses, passer Mesterens ord: »Alt, hvad I har gjort imot en av disse mine minste små, det har I gjort imot mig.« Foreningens arbeide har været i utvikling, og skjønt den fremdeles viser oss tjenestens vei, har det fått et mere omfattende program.

De alsidig og grundig utarbeidede lekser, som gjennemgås, beviser dette. Kirken ledes av visdommens ånd, og hensikten er at også medlemmene av denne forening skal vokse i kunnskap og »Guds sønns tro«. Det er noget symbolsk i dette, synes jeg, at vi begynner med den teologiske lekse, en påminnelse om »Søker først Guds rike«.

I kredslærerindenes lekser blir Jesu ophøiede lære fremholdt meget alvorlig. De maner enhver til eftertanke.

Litteraturleksen har til hensikt å lære oss verdien av alle gode bøker, og sunnhetsleksene, som vi tidligere har gjennemgått, understreker den gamle sannhet: »En sund sjel i et sundt legeme«.

Enhver, som følger den opstukne linje, vil ha fremgang, religiøst saa vel som intellektuelt, og de, som søker, vil finne kunnskapens skatte.

Gjør det lille du kan, der hvor Gud har dig satt,
stå ei ledig mens dagene flyr.
Efter vår kommer høst, og på dag følger natt,
og kanhende ny morgen ei gryr.
Mens det ennu er tid, da strø flittig din sæd,
at din gjerning kan modnes i fred.

Marit Ingdahl,
Trondheims gren.

FRA ARENDALS GRENS KVINNE-FORENING

Vår forening blev organisert i oktober 1900 med 17 medlemmer. Vårt første møte blev holdt i søster Teresie Andersens hjem den 8. oktober. Hun var foreningens første presidentinne, men var her bare en kort tid. Så emigrerte hun til Utah, og foreningens annen presidentinne var søster Sanna Jakobsen, som også snart efter reiste til Utah. Så blev det min tur til å settes inn som presidentinne. Nu har jeg været det i henved 30 år, en altfor lang tid efter min mening.

Når jeg skal tale om vår virksomhet i foreningen, så kan jeg si, at vi har lært aldri å gi op. Vi har hatt mange erfaringer og prøver å gjennemgå; men vi har alltid, om vi kun var 2 eller 3, holdt våre møter og til alle tider funnet ut, at vår Himmelske Fader er trofast og har velsignet oss rikelig, og vi har et brennende vidnesbyrd om, at vår Himmelske Fader står ved roret av dette værk, at han opreiste en mektig profet i disse siste dage, da han opreiste profeten Josef Smith. Det vilde bli for langt, skulde jeg skrive om alle disse år. Jeg vil kun si, at i disse 3 siste år, som vi har studert alle disse gode lekser, har vi lært mere enn i alle de foregående år. Vi er takknemlige for anledningen, vi har fått ved å lære mere om Herrens store og forunderlige værk, da det er det evige liv å kjende ham og den, han utsendte, Jesus Kristus.

Om vi ingen misjonærer har hatt her, og offentlige møter har ophørt, er aldri kvinneforeningen blitt nedlagt. Vi har møtt tilsammen og opmuntret hverandre så godt, vi har kunnet, og vår bønn har alltid været, at vår Fader i himmelen vil holde denne lille gren av sin plantning ilive her i Arendal. Vi er glade ved å være medarbeidere i dette store siste dages værk. Vår utholdenhet er blitt belønnet rikelig, da ha sendte sin tjener President Hyrum Jensen, som organiserte Arendals gren på høide med alle andre grener. Vi har nu som

aldri for møter, og gode brødre, der styrer og leder grenen, og vi håper, at den vil vokse, og at Herren vil velsigne oss alle, så vi kan svare til, hvad der forventes av oss, å være verdens lys og jordens salt. Måtte det være vår og alles lodd er vår bønn i Jesu navn.

Hilsen fra presidentinnen i Kvinneforeningen.

Cecilie Nilsen,
Arendals gren.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING I DANMARK.

FORANDRING I DEN DANSKE HOVEDBESTYRELSE.

Siden ovenstaaende Billede blev taget, er der sket en Forandring indenfor Hovedbestyrelsen, idet Søster Thora Pe-

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS HOVEDBESTYRELSE I DANMARK

Fra venstre: Thora Petersen (anden Raadgiver) Rachel L. Larsen (Præsident), Ingeborg Hansen (Sekretær), Cathrine Christensen (første Raadgiver).

tersen er blevet afløst fra sin Stilling som Anden Raadgiver, med Tak for godt udført Arbejde, paa Grund af at det blev nødvendigt for hende at ofre mere af sin Tid for Københavns Grens Kvindeforening, hvor hun er blevet indsat som Præsidentinde.

I hendes Sted er Søster Emmy Jess Andersen blevet indsat som Anden Raadgiver i den Kvindelige Hjælpeforenings Hovedbestyrelse.

Vi vil gerne takke Søster Petersen for hendes trofaste og gode Arbejde og ønske Søster Andersen velkommen til Arbejdet og nedbede Herrens rige Velsignelse over begge disse Søstre i deres Arbejde.

DE VELSIGNELSER VI KAN FAA GENNEM AT HOLDE VISDOMSORDET

Blandt alle de værdifulde Ting, den Kvindelige Hjælpeforening har givet os i dens forskellige Lektier, er en af de mest værdifulde en dybere Forstaaelse af Visdomsordet og af Betydningen af at efterleve det.

Disse Lektier har paa en tydelig Maade forklaret de enkelte Detailler og overført det til det daglige Liv. Og samtidig med, at disse Lektier har givet os Forklaring angaaende disse Spørgsmaal, kommer Videnskaben mere og mere frem med det samme Syn og de samme Lærdomme for Menneskehedens Bedste. Som et Eksempel kan nævnes, at de allerfleste Mennesker i Dag har Forstaaelsen af, at for Eksempel overdreven Kødspise har en langt skadeligere Virkning paa det menneskelige Legeme end Grøntsager og Mælkemad. For os som Sidste Dages Hellige, der allerede i en Aarrække har kendt til disse Lærdomme gennem direkte Aabenbaring fra Herren, skulde det være saa meget lettere at forstaa disse Ting og indse Nødvendigheden af at efterleve dem.

Der findes vel næppe et tænkende Menneske, som ikke til en vis Grad kan forstaa, hvor forfærdelige Virkninger Spiritusen har paa Mænds og Kvinders Karakter, Udvikling og Udseende. Det er, som om alt, hvad der er skønt og ædelt i et Menneske, bliver dræbt gennem Alkoholen. Hvor mange Tusinder af Hjem er ikke blevet lagt øde paa Grund af denne forfærdelige Samfundsplage. Og noget lignende kan vel siges om Tobakken. Tobakken er skadelig for alle, men maaske allermest for de unge Kvinder. Og det er nu blevet saadan, at de unge Kvinder, som har moralsk Mod nok til at sige, at de ikke ryger, næsten bliver set ned paa og ringeagtet. Og naar vi betænker, at disse unge Kvinder skal blive Fremtidens Mødre, saa maa vi med Gru spørge: »Hvor vil det føre hen?« Alle kan jo med lidt Eftertanke forstaa, at Tobakken, som er saa skadelig for store, stærke Mænd, maa være umaadelig farlig for det lille, ufødte Væsen.

Med Hensyn til Kaffen er det nu meget almindeligt, at naar man søger Lægen for svage Nerver eller daarligt Hjerte, saa bliver man spurgt: »Drikker De Kaffe?« Siger man ja, bliver man altid fraraadet at gøre dette. Der er saa mange forskellige Sider ved Visdomsordet. Disse Ting, som har været nævnt er kun enkelte Sider. Men igennem de forskellige Lektier, vi har haft, er saa mange forskellige Sider blevet trukket frem, som vi maaske tidligere ikke havde noget Kendskab til. Derfor har de været af saa stor Betydning for os.

Jeg for mit eget Vedkommende kan bære Vidnesbyrd om Velsignelserne ved at holde Visdomsordet. Til Trods for, at jeg har et ret svagt Legeme, har jeg været i Stand til at gaa lange Ture, som maaske et rask Menneske daarligt har kunnet udholde. Og netop gennem dette har jeg kunnet se Herrens Forjættelse, som han lover os igennem Visdomsordet, gaa i Opfyldelse. Herren har sagt: »Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben.

Og de skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte.«

Mit Ønske er, at rigtig mange Søstre i den Kvindelige Hjælpeforening maa faa Øjnene op for Betydningen af at efterleve Visdomsordet.

Cathrine Christensen,
Københavns Gren.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.